

Arrest

nr. 67 227 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Russische origine. U werd geboren op (...) 1978 in Grozny. U woonde bij uw ouders in Grozny.

In augustus 2010 kwamen drie vrienden (de broers B. en A. S. en R. G.) een nacht bij u thuis logeren. De drie mannen waren rebellen. Ze waren gewapend. Twee à drie dagen later, op 12 of 13 augustus 2010, werd u 's ochtends thuis door Tsjetsjeense militairen bezocht. De militairen namen u geblinddoekt mee naar een voor u onbekende plaats. Daar werd u twee weken vastgehouden in een kelder. Aan het begin moest u documenten met een bekentenis ondertekenen. Op een bepaald moment werd u ergens naartoe gebracht en met een rubberen knuppel geslagen. Een man stelde u verschillende vragen, onder

andere voor wie u werkte, waar de basissen waren en waarom jullie bijeenkwamen. De volgende week werd u een tweede keer ondervraagd door dezelfde man en een andere persoon. Na twee weken werd u in een gesloten auto gezet en naar de wijk M. in Grozny gebracht. Van daaruit liep u naar huis. U dook meteen onder bij uw burens, waar u ongeveer twaalf dagen verbleef. Terwijl u bij uw burens was, kwamen militairen van de veiligheidsdienst bij uw ouders thuis in Grozny langs voor een huiszoeking. Ze zeiden dat u moest komen opdagen omdat u anders problemen zou krijgen. Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië in de eerste helft van september 2010. U reed eerst samen met uw zus in de wagen van uw vader naar uw voormalige burens in Grozny, waar jullie de wagen achterlieten. Daarna vertrokken jullie met een lijnbus naar M. (Ingoesjetië). Daar verbleef u ongeveer twee weken samen met uw zus bij familie. In september 2010 werden nog twee convocaties naar u thuis gestuurd, waarin u door de ROVD van de Oktoberwijk in Grozny werd opgeroepen als getuige. Vanuit Ingoesjetië vertrok u op 1 oktober 2010 met een vrachtwagen naar Brest (Wit-Rusland). In Brest stapte u over in een andere vrachtwagen. In de nacht van 5 op 6 oktober 2010 kwam u aan in België. Op 6 oktober 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte en een examenkaart van uw rijbewijs voor.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten. Deze problemen ontstonden nadat u kort na het bezoek van drie vrienden twee weken werd vastgehouden door Tsjetsjeense militairen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in enig document voor te leggen waaruit blijkt dat het incident dat de aanleiding voor uw problemen vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Voorts kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de huiszoeking die na het incident bij u thuis plaatsvond of van de naar u verstuurd convocaties. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot de omstandigheden van uw vrijlating. U wist bijvoorbeeld niet precies wie u vrijkocht, via welke personen de militairen gecontacteerd werden en wie over uw vrijlating onderhandelde. U vermeldde dat er besprekingen plaatsvonden maar kon hierover geen verdere informatie verstrekken (CGVS, p. 21-22). Aangezien deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in beslag werd genomen door de ontvoerders tijdens het door u aangehaalde incident (CGVS, p. 13-14). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder in het gedrang.

Dienaangaande verklaarde u bovendien dat u op de leeftijd van 16 jaar uw intern paspoort verkreeg (CGVS, p. 14). Een stempel op uw geboorteakte bevestigt inderdaad de afgifte van uw intern Sovjetpaspoort in 1994, toen u 16 jaar oud was. U voegde hier echter aan toe dat uw paspoort sinds uw zestiende verjaardag niet meer vernieuwd werd (CGVS, p. 14). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat elke Russische staatsburger op twintigjarige leeftijd een nieuw intern paspoort krijgt. Bovendien werden alle oude Sovjetpaspoorten tussen 1997 en 2004 vervangen. Daarom kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw laatste intern paspoort uit 1994 stamt. Deze vaststelling holt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uit.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en een examenkaart van uw rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De voorgelegde documenten, die dateren van respectievelijk 1978 en 1998, bewijzen evenmin dat u de voorbije jaren daadwerkelijk in Tsjetsjenië verbleef. U legde geen enkel ander document voor om de problemen die u in Tsjetsjenië gekend heeft, te bewijzen.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u vanuit Tsjetsjenië met de bus naar Ingoesjetië reisde. Na een kort verblijf in Ingoesjetië vertrok u met een vrachtwagen naar Brest in Wit-Rusland. Vanuit Brest vertrok u met een andere vrachtwagen naar België (CGVS, p. 15-17). U was tijdens deze reis niet in het bezit van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 13) en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk

gecontroleerd zijn (CGVS, p. 16-17). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoort, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 13), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Ten slotte bleken verschillende verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de militairen één keer bij uw ouders zijn langs geweest (CGVS, p. 22 en 25). Tijdens het interview bij DVZ had u nochtans beweerd dat uw ouders, terwijl u bij uw burens ondergedoken zat, nog twee keer het bezoek van militairen kregen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat de militairen één keer zijn langs geweest om u mee te nemen en één keer na uw vrijlating (CGVS, p. 26). Deze uitleg is niet toereikend, zeker aangezien u bij DVZ duidelijk vermeldde dat de militairen twee keer langs kwamen bij uw ouders terwijl u nog bij de burens ondergedoken zat.

Voorts verklaarde u dat uw zus in oktober, november of december 2010 vanuit Ingoesjetï naar Moskou reisde, waar ze sindsdien woont en werkt (CGVS, p. 5 en 26). Tijdens het interview bij DVZ verklaarde u echter dat uw zus bij uw ouders inwoonde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat uw zus pas na uw problemen naar Moskou vertrok. Bovendien beklemtoonde u dat ze daar niet echt woonde en dat u bij DVZ kort moest antwoorden (CGVS, p. 26). Uw interview bij DVZ vond plaats op 7 januari 2011. Op dat moment verbleef uw zus al in Moskou. Het is erg onwaarschijnlijk dat uw ouders, met wie u ongeveer om de twee à drie weken contact heeft (CGVS, p. 4), u daarvan niet op de hoogte gebracht hebben. Daarom is het bijzonder vreemd dat u haar nieuwe verblijfplaats niet vermeld heeft bij DVZ.

Verder verklaarde u dat u na uw vlucht uit Grozny bij familie woonde en uw zus samen met u op dezelfde plek woonde. U bevestigde later dat u samen met uw zus in hetzelfde huis in M. woonde (CGVS, p. 16, 23 en 26). Tijdens uw interview bij DVZ had u echter beweerd dat uw zus toen bij andere familieleden dan u verbleef. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u verschillende familieleden in M. hebt en dat uw zus op bezoek kon gaan bij andere familieleden en daar kon overnachten (CGVS, p. 26). Deze uitleg is niet overtuigend, niet in het minst omdat u de informatie met betrekking tot jullie gemeenschappelijke woonplaats in M. verschillende keren bevestigde.

Ten slotte beweerde u tot twee keer toe dat u met een vrachtwagen van Ingoesjetï naar Brest bent gereisd (CGVS, p. 16 en 26). Tijdens het interview bij DVZ gaf u daarentegen aan dat u dit traject met de wagen aflegde. Desgevraagd wees u er op dat men u bij DVZ enkel vroeg hoe u dat traject had afgelegd. Daarop had u bij DVZ geantwoord dat u met de wagen naar Brest ging. U stelde dat u op de gedetailleerdere vraag van het Commissariaat-generaal antwoordde dat de door u bij DVZ vernoemde wagen meerbepaald een vrachtwagen was (CGVS, p. 26). Deze uitleg is niet geloofwaardig. Bij DVZ gaf u immers wel aan dat u vanuit Brest met de vrachtwagen verder reisde. Dit bewijst dat u bij DVZ weldegelijk al een onderscheid tussen wagens en vrachtwagens maakte. Het is vreemd dat u bij DVZ niet meteen heeft aangegeven dat u met een vrachtwagen naar Brest reisde. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient erop gewezen te worden dat u geen enkele gegronde reden aanhaalde waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Het is weinig aannemelijk dat u als etnische Rus niet op een andere plaats in de Russische Federatie terecht kan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op verschillende plaatsen in de Russische Federatie familieleden heeft wonen. Meerbepaald beschikt u minstens over een intern vluchtalternatief in Moskou. U stelde dat zowel uw zus als uw vrouw zich daar zonder problemen tijdelijk konden registreren (CGVS, p. 6, 9, 11, 24, 25 en 26). U bevestigde zelf dat de mogelijkheid bestaat om te verhuizen naar een grote stad in de Russische Federatie, waar u niet kan opgespoord worden (CGVS, p. 11 en 25).

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat u adventist bent. U verklaarde echter dat u nooit problemen heeft gehad door uw religieuze gezindheid (CGVS, p. 3). Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar

uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van het verzoekschrift houdt verzoeker een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij benadrukt dat hij recht moet hebben op een effectief rechtsmiddel en vraagt om de eenheid van rechtspraak te verzekeren doordat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. In artikel 39/12 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), is uitdrukkelijk omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Wuchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; Schending van artikel 15. sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 Manifeste beoordelingsfout. Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag

betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij "s vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst. Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006. Dat artikel 48/2 van voormelde Wet stelt dat Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden'. Dat artikel 48/3 uiteenzet onder welke voorwaarden de vluchtelingenstatus kan worden toegekend; De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven. Verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat deze zich op heden enkel kan verdedigen op de punten welke de Commissaris-generaal aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid van de Conventie van Genève te weerleggen. Hij vraagt uitdrukkelijk voorbehoud indien in de loop der debatten nieuwe elementen of argumenten in de nota zouden worden aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, teneinde de weigering te verantwoorden, om gelegenheid in volheid van rechtsmacht te krijgen zich hierop te verdedigen. De Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielerzoek onder meer om de onderstaande redenen. Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst. Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling, genomen door het Commissariaat-generaal CG/1019862 dd. 23 maart 2011, kan Verzoekende partij het volgende opmerken: de beslissing is disproportioneel. De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.(sic) De veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus baart evenwel grote zorgen. Afgelopen zomer is afscheid moeten genomen worden van Natalja Estemirova, een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenie die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van onderdrukking afpersing, ontvoering of foltering. Zij werd op 15 juli 2009 vermoord door gewapende mannen. Een maand later werd het echtpaar Dzjabrailov - Sadoelajeva vermoord. Sadoelajeva werkte voor de hulporganisatie "Red onze generatie". Tsjetsjenië verkeert in een toestand van terreur, die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaal karakter heeft aangenomen. De studiedienst van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Cedoca, heeft een zogeheten subject related briefing gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn zeer relevant, maar de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor eigen interpretatie van hen, die de asielaanvraag moeten beoordelen. Bij een lezing van de briefing zou men kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Als men echter de rijkelijk vermelde bronnen zou raadplegen, wordt duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document "Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd." zou onmiddellijk gevolgd moeten worden door een "maar niet ten goede van de burgerbevolking" om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse. Dagelijks valt er een tiental doden in de hele Noord-Kaukasische regio door geweld. De toedracht van buitengerechterlijke executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering wordt niet of onvoldoende onderzocht door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst. Dat is ook de reden waarom er ondanks de "drastisch veranderde" situatie mensen blijven vluchten naar onze contreien. Verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal en baseert zich enkel op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug. Vluchtelingen moeten een eerlijke kans krijgen op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie, van de vaak getraumatiseerde toestand van deze mensen Cedoca stelde zelf in het rapport dat: Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Is er dan geen risico meer voor een onmenselijke behandeling?? Als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is. De situatie in Tsjetsjenië is zeer ernstig te noemen.

Inzake de bronnen van verwerende partij: Er is een probleem van een sfeer van ontzettende angst, die heerst in Tsjetsjenië waardoor geen of zeer moeilijk informatie meer te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf omdat geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. - Elk gezin wordt persoonlijk verantwoordelijk gesteld voor leden die in de bergen zouden zijn - hun huizen worden verbrand indien ze hun familielid in de bergen niet overtuigen zich aan te geven. - Iedere werkende moet 50% van zijn loon afstaan aan Kadyrov fonds - Kadyrov schakelt rivalen uit en probeert Tsjetsjenen uit de diaspora terug te halen. Hij richtte een speciale Dienstcel terugkeer in. Europa krijgt erdoor een totaal verkeerd beeld over de actuele situatie in Tsjetsjenië: Bijkomende info angstsfeer Tsjetsjenië: - Gannushkina in haar rapport van 2008: bijna niemand in Grozny durft nog met haar werken. Tijdens haar verblijf stond ze constant onder FSB-controle - Tania Lokshina, 3 1-03-09 'Another year of Ramzan Kadyrov' gepubliëerd door Prague Watchdog. Dat verzoekende partij opmerkt dat verwerende partij duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Verwerende partij spreekt zelf van gefabriceerde beschuldigingen het afdwingen van bekentenissen. Dat overeenkomstig de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met redenen zijn omkleed. Dat inzake beslissingen van de Commissaris — generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht beschikt, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris — generaal genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris — generaal de bestreden beslissing heeft gesteund; Dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund; In verband met de standaard motivatie over de situatie wens verzoeker het volgende op te merken: Het Hof van Justitie (Grote kamer) duidelijk voor recht: Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: — opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geïdoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; — bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing. Terwijl opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geïdoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Het is evenwel zo dat de rechten van verzoekende partij zijn in zijn land van herkomst gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier. Er is derhalve een schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006 Dat artikel 48/4 bepaalt onder welke voorwaarden de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt; De Raad dient bescherming te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij het artikel 2 en 3 EVRM niet in volheid aan bevoegdheid getoetst wordt. Het hoort derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke rechtsinstantie dit dient te doen.

Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324). Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M. schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten 17 december 1996 (Ahmed/Oostenrijk) Rev. Dr. etr 1997 88). De Raad dient dit in volheid van rechtsmacht te controleren. Verzoekende partij heeft nood aan een vorm van bescherming. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat

Verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst."

3.2. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de door hem aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal dit onvoldoende gemotiveerd heeft en al evenmin een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de vrees zoals deze door hem naar voren werd gebracht. Verzoeker volhardt in de oprechtheid van zijn verklaringen en benadrukt dat zijn leven in gevaar zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker spreekt niet alleen uit eigen ervaring doch volgens hem blijkt ook uit de algemene informatie dat er in diens land nog steeds ernstige vormen van misbruik bestaan. Dit zou tevens blijken uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing hierdoor een disproportioneel karakter vertoont. Verzoeker verwijst onder meer naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" en benadrukt dat, hoewel de geciteerde bronnen zeer relevant zijn, de woordkeuze in het document erg veel ruimte overlaat voor eigen interpretatie van hen die de asielaanvraag moeten beoordelen. Volgens verzoeker vergeet het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar het journaal te kijken en baseert zij zich enkel op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug. Verzoeker meent dat er nog steeds sprake is van frequente mensenrechtenschendingen die aanleiding geven tot een risico op onmenselijke behandeling in zijn hoofde. Verzoeker geeft aan dat er volgens de bronnen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in Tsjetsjenië een sfeer heerst van ontzettende angst waardoor er geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf omdat geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. Europa krijgt hierdoor een totaal verkeerd beeld over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeur bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen en verwijt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tevens dat de Europese Richtlijn 2004/83 in België niet wordt toegepast voor personen van Tsjetsjeense origine. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet afdoende motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend waardoor er een schending is van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker oppert dat er een schending van artikel 6 van het EVRM zou bestaan wanneer de beslissing niet in het licht van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zou worden getoetst. Vervolgens vestigt verzoekende partij de aandacht op het belang van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker besluit dat dit in het kader van de volheid van rechtsmacht dient te worden gecontroleerd.

Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak en zich ervan dient te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

3.3.1. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij de aangehaalde feiten niet aannemelijk heeft weten voor te stellen in het licht van de vaststelling dat deze laatste geen enkel begin van bewijs neerlegt van de vele door hem aangehaalde feiten, onaannemelijk vaag blijft met betrekking tot de omstandigheden binnen dewelke hij werd vrijgelaten en daarenboven foutieve informatie verschaft omtrent diens vermeende interne Russische paspoort waardoor het vermoeden ontstaat dat verzoeker dit document bewust achterhoudt om zo de daarin vervatte informatie verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt daarenboven verder in het gedrang gebracht door diens eerder ongeloofwaardige verklaringen aangaande de door hem gevolgde reisroute alsook in het licht van de vaststelling dat verzoekers opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal uiterst frappante tegenstrijdigheden vertonen met betrekking tot een aantal cruciale kernaspecten van diens asielrelaas.

Het is, in tegenstelling tot wat de raadsman van verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift lijkt te beweren, in het licht van deze vaststellingen dat de commissaris-generaal tot de conclusie is gekomen dat de verzoekende partij noch op grond van overredende verklaringen, noch op grond van bewijsvoerende stukken aantoont dat hij aanspraak kan maken op een internationale beschermingsstatus.

3.3.2. In tweede instantie wordt vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze tracht de concrete en uitvoerige motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van algemene kritiek op het beleid van de commissaris-generaal ten aanzien van personen van Tsjetsjeense origine doch onderneemt geen enkele poging om de concrete en individuele motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het komt de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar deze laatste schromelijk in gebreke blijft.

3.3.3. Voor zover verzoekende partij de schending van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of -beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3.4. Waar uit verzoekers betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag wordt aangehaald, wijst verweerder erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

3.3.5. Betreffende de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Deze toetsing maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

3.3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker beperkt zich tot een algemene verwijzing naar mensenrechtenrapporten, mediaberichtgeving en artikels allerhande betreffende de nog steeds aanwezige problemen in Tsjetsjenië en de algemene situatie aldaar. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en een algemene omschrijving van de situatie, zonder een concreet verband aan te tonen met diens individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond alwaar verzoeker, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, in gebreke blijft.

Verzoeker bekritiseert weliswaar op algemene wijze de bestreden beslissing, maar hij gaat op geen enkel moment in op de concrete motieven van deze beslissing. Gelet op het feit dat verzoeker zelfs geen poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeker te weerleggen, toont deze dan ook niet aan dat de commissaris-generaal diens asielaanvraag verkeerd beoordeeld zou hebben. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan de motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stellen.

3.3.7. Voor zover verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend doch zich louter zou beperken tot een standaardmotivering, wordt er op gewezen dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG wordt opgemerkt dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Ook wat de subsidiaire bescherming betreft, moet verzoeker aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de door de wet gestelde criteria. Hij moet aldus aantonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker slaagt er echter niet in de door hem aangehaalde problemen aannemelijk te maken, waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van diens asielrelaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van

een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, mediaberichtgeving en artikels, doch brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat er in Tsjetsjenië een sfeer van onzettende angst heerst waardoor er geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië omdat geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen, is een loutere bewering die door verzoeker geenszins objectief onderbouwd noch gestaafd wordt. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, doch dient verzoeker enig verband met diens concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker toont met de algemene verwijzing naar de nog steeds heersende problemen in Tsjetsjenië en de nog steeds aanwezige schendingen van de mensenrechten aldaar niet aan dat er heden in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van diens leven kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu de commissaris-generaal zich voor zijn motivering dienaangaande steunt op de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 15 maart 2010, die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Niettegenstaande de kritiek van verzoeker op deze informatie licht hij niet toe op welke wijze deze informatie dient te worden geïnterpreteerd. Uit het document blijkt dat Tsjetsjenië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat de situatie er niet van die aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Verzoeker kan dus evenmin voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker nog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *“zich er ambtshalve van dient te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst”*. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft, rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekende partij blijft, zoals hierboven reeds aangehaald, ook op dit punt in gebreke.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens diens gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing overwegingen die haar afdoende motiveren.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC